

Poština plačana v gotovini.

Cena številki 1 Din.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 5.

31. LETNIK

MAJ 8. 1935.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala 1. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1936 tudi naročnik. Naročnina se plačuje naprej, konči vsaki mesec sproti.

Duhovne dobrote. Za naročnike Marijinoga lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskome dobrodelnom društvi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina

D a r i.

Na podporo Marijinoga Lista so darovali v Din.: Horvat Alojz, Plessis Treviso, Francija, 5, Čigan Augustin, Sr. Bistrica, 10, Godina Marija, D. Bistrica, 10 Din. — Marija povrni vam!

V siromaško blagajno za sirote so darovali v Din.: Tretjired, Črensovci, 150, Dom sv. Franciška 100 za dve praseti v Soboto za siromaško kühnjo i vreče krumplov, črensovska cerkev za meso farnim sirotam 500, 14 kg. žita odanoga 15.50 Din. Izdano za meso črensovskim sirotam 555 Din., 100 Din za prasce i Hozjan Janoš, G. Bistrica 10 Din. — Jezuš, Oča sirot, povrni vsem smilenim srcem!

Na sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči so darovali v Din.: Dr. Makso Peterlin, kral. notar, Lendava, 300, Dom sv. Franciška 120 za sohe plota, vreče krumplov i 96.25 za premog, Majzel Viktor, Lendava 50, Kolenko Marija, G Bistrica, iz Francije, 10, Mihalič Vera i Škraban Marija, Dokležovje, iz Francije, 27, Trplan Franciška, Kükeč, iz Francije 15, Levašič Katica, Lendavske gorice, prosi za blagoslov družine 5 Din. Za sestre v Turnišči izplačano 516 Din, 25 par. — Detece Marijika, blagoslovi vse darovnike!

Na Dom sv. Franciška v Črensovcih so darovali v Din. sledeći: Matjašec Ivan, V. Polana, v zahvalo, ka stvar ozdravile, 10, Stanko Apolonijska Žižki iz Francije, 63.25, N. Odranci, prosi za zdravje, 3, N. Beltinci, 2,

LETO 31.

8. MAJA 1935.

ŠTEV. 5.

Drugi eucharistični kongres za Jugoslavijo se bo vršo v Ljubljani junija 28—30. Prosite Mater Jezušovo, Mater Dobroga Pastira, naj ga blagoslovi, ka se Njegova čreda povekša.

Življenje Bl. Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častljiva boža službenica: Marija z Agrede.)

8. Vsemogoči razsvetljuje duhovnike od nedužnosti presvete Device, a njo pripravlja na smrt njene matere, pri šteroj je ona navzoča.

Vsevišnji je dobro opazüvao krike svoje odebranke, ali je dopüsto, da ogenj žalosti i pregnanstva še nadale plameni, pa se božanski feniks (ptica, ki se v ognji prenavla), Marija nagosci obnovi v pepeli poniznosti i da se njeno najčistejše srce i düh prerodita v novom bitji i Božoj milosti. No, gda je po Božoj odločbi prišlo vreme, da sta nevoščenost i ljubosümnost zmešanih Marijinih tovarišic dosegnoli svoj cio i da je črnitev njenoga dobroga glasa morala henjati, je spregovoro Gospod sam v sne duhovniki. Prepričao ga je od nedužnosti odebrane devojke. Isto je bilo objavleno tüdi vučitelici Ani. Njeva sta si povedala objave i sta požalüvala, da sta vervala lažljivim izjavam. Premišlavalä sta, kak bi zavarvala Marijo pred preganjanjom njenih tovarišic. Marija zapazi njeva dogovore i zaprosi, da ostane med svojimi tovarišicami. Ona je zahvalna vsem, ki jo prenašajo. Da nadomesti to dobročinenje, jima žele še nadale slüžiti. Marijina molba je bila poslühnjena.

Marija je nadale šče kričala k Gospodi, naj njoj ne krati tak dolgo svoje navzočnosti. Napadi pajdašic so henjali, pa tüdi nečisti se je ne smeo dale buniti proti njoj.

Po tom je trpela odsotnost Boža (sühota dūše) pri Mariji deset let. V tom časi je Bog samo gda-gda zdigno zagrinjalo s svojega lica, da je mogla njegova odebranka vživati malo krepčila. Nazlük toj odsotnosti, ki je mela biti, kak vse kaže, vaja za Marijo, je njena dūša vživala več darov milosti i nadnaravnoga rasvetlenja nego vsi sveti.

Odsotnost Boža se je začnola osem dni pred smrtjov svetoga Joakima. Na to so prišli napadi pekla po njegovih dūhlih i drugih stvorov. Te skušnje so trpele do Marijinoga dvanajsetoga leta.

Te so njoj nazvestili angeli, da se bližajo dnevi smrti njene matere Ane. S prisrčnov molitvijov se Marija zateče k Bogi, naj dopūsti njeni materi, da v miri premine i bode primlena v pristanišče svetih. Krasna milošča je bila odgovor na to molitev. Svetim angelom čuvarom blažene Device je bilo naloženo, da jo osebno odnesejo k njeni betežnoj materi. Eden angeo je bio odrejeni, da med tem zamenja Marijo na njenom mesti, pa je za to sprijao dūhovno telo, spodobno njenomi. Kak je Marija stopila pred svojo mater, njoj je (kūšnola), polūbila roko i zahvalila Boga, da njoj je ne prikrato maternoga blagoslova. Ona jo je blagoslovila, hvaleč Vsemogočega, da njoj je odkrio skrivnost njene hčeri. Marija njoj pravi: „Mati, lūblenka moje dūše! Nūjno je, da skoz vrata smrti stopamo v večno življenje, ki nas čaka. Rejsan bridki i težki, ali tūdi plodonosen je te prelaz. To činimo po voli Božoj. To je začetek varnosti i mira, zadovolščina za nemarnosti i pogreške. Primi, lūblena mati, smrt; radostno plačaj ž njov splošni dug prirodi. Srečno potūj v družbi svecov, patrijarhov (očakov), prorokov, pravičnih i prijatelov Božih, k našim očevom. Čakaj ž njimi oslobojenje, štero nam Vsevišnji pošle po svojem Rešenji i našem Odkūpiteli. To stalno vūpanje nas bo krepčilo, dokeč ne pride sreča, ki jo čakamo“.

Ana zaprosi Marijo, naj spuni svojo dužnost i naj ne pozabi svoje matere v navzočnosti Božoj. Naj njemi predstavi siromaštvo svoje matere, da njoj Boža obramba pomaga v njenih zadnjih vōraj. Naj Ga prosi, da vtegne roko svoje milosrčnosti nad brezkoristnim bitjom i da jo blagoslovi v toj smrtnoj vōri. Nadale zaprosi Ana svojo hčerko, naj je ne ostavi prvle, dokeč njoj ne zamore zapreti oči, a tūdi, da ne izstopi prvle iz hrama, dokeč ne dobi časten stališ. Če njoj boža vola odredi moža, mora on biti iz Judeje od kolena Davidovoga. „Herbijo Joakima i Ane deli s siromaki. Svoje skrivnosti čuvaj v globini svojega srca i moli neprestano Vsemogočega, da pošle na svet rešenje svoje po obečanom Mešijaši“.

Naslonjena na roko svoje hčerke, povrne sveta Ana Stvoriteli svojo čisto dūšo. Marija njoj po njeni želi zapre oči i primerno shrani njeno sveto telo.

Angeli jo na to znova prenesejo v hram. Popunost Marijina je ne zabranila, da ne bi globoko občūtila bolečine zavolo smrti svoje svete matere. Ali ta genjenost srca je bila pri ne-

beskoj kralici sveta i popuna, sprejavana od najčistejše nedužnosti. Marija je ne zapopadnola popunosti tolažbe, ki jo je s svojov navzočnostjov pripravila svojoj materi, ar je Mariji ne bila poznana čast, za štero je bila odebrana, Ani pa je bila ta skrivnost objavlena. Gda je Ana vrgla svoj pogled na tisto, ki bo svetlost vsega sveta i gda jo je gledala pri svojem vzglavji, ali si je mogla zaželei bole blaženo smrt? Takše smrti je do teh mao ne meo nieden smrtnik.

V punosti vremena i zaslúženja je vmrla Ana. Njeno sveto dūšo so prenesli angelje v krilo Abrahamovo. Tam so jo spoznali vsi očaki, proroki i pravičniki pa so jo častili.

Ana je bila srednje postave, nekolko menša od svoje svete hčere. Njeno lice je bilo okroglo, belo i žuto. Njeno oponašanje je bilo vsikdar isto: dostojno i čedno. Živela je petdesetšest let. V dobi dvajsetštirih let se je zaročila s svetim Joakinom. Dvajseti let sta živela brez dece. Gda je mela štiridesetštiri leta, je rodila Marijo. Ta je mela dvanajset let, gda njoj je mrla mati. Ana se je radūvala družbi svoje hčerke samo tri leta, ar je Marija devet let ne šla iz hrama, v šterom so jo gojili.

Opazam, da so neki vučeniki pisali, da je Ana mela tri može i od vsakoga po edno hčerko Marijo. Mela sem jasna razsvetlenja, ka se tiče presvete Device i njene matere, ali nikdar mi ne bilo naznanjeno, da bi Ona zvūn zakona s svetim Joakinom, bila ešče zdana i da bi mela drūge hčeri zvūn prečiste Device.

Pod plaščom Marije — dosegla čast zaročnice Gospodove.

(Spómin na pokojnoga očo, pri obletnici njegove smrti.)

Pred par deseti letaj, v rosnom jūtri cvetočega majnika je stopao eden oča potrt i žalosten po voskoj poti prek zelenih travnikov. Sunce se je že precí zdignolo, in njegovi žarki so odsevali v rosní kaplicaj — ki so se kak drobni biseri lesketale na beli listicaj šmarnic.

Človek je stopao pomali, pogloblen v svoje težke misli, štere so se obračale okoli zibelke na smrti betežnoga prvoga deteta. Pozabo je i na težake — kosce, — šteri so se čūdili, da ga gnjes nega med njimi i cilo, da je nej prišao za njimi.

Doli v travi so mali cvrčki opravljali svojo jūtrašnje molitev i razlagali svoj slavospev na čast Kralici majnikovoj. Pogled na rosno trato i glasovi tej mali živalic so potresli žalostnoga očo ščebole i njegova miseo se je zdignola do premogoče Kralice majnikove. Iz srca je pa prišla kratka, ali goreča molitev: „Smilena Mati, reši mi dete smrti, a jaz je zročim Tebi.“ — Marija je sprejela molitev očino!

Hčerka je ozdravila i rasla pod plaščom Marijinoga varstva. Marija jo je pa vodila po svoji nedužni potaj i jo je pripelala pred oltar svojega Sina, pred šterim je sprejela obleko

zaročnice Gospodove. Tak je pod plaščom Marijinoga varstva dosegla čast tistih, ki do na sodnji den šli prvi za Agnjecon i spevali pesen nerazumlivo ostalim nebeščanom.

Dnes te oča ne žive več, ali zato žive sveži spomin na njega v duši njegove hčerke, štera pri obletnici njegove smrti moli pred oltarom nebeske Matere, — ki ga je okinčalo njeno lübezni puno srce — za pokoj njegove duše. Kralica majnikova sprejmi njeno prošnjo!

Hči, Vsmiljenka.

Naši v misijonih.

Naš misijonar **Kerec Jožef** poroča v svojih pismih o svojem delovanji v lanskem leti. Misijonaro je v severo-vzhodnom deli svojega apostolskoga vikarijata, v Nam-honškem gorovji. Nato pa 2 meseca na jugu v njegovom prejšnjem misijoni Tong Lo Wan, Sam Sui Po, Hong-kong i Makao. Meo je tü nad 70 govorov! Veseli se je vračao proti domi, ar je Bog posebno blagoslovo te dneve i je meo bogato misijonsko žetev med njimi.

Prve dni septembra je prišeo v svojo osrednjo misijonsko postajo Shiu-Chau i začno novo šolsko leto na svojoj srednjoj (gimnaziji), osnovnoj i obrtnoj šoli. Za šole se Kerec šče posebno briga. Največ se za nje skrbi. Zaveda se, kak velkoga pomena so dobre šole i zato za svoj misijon pričaküje največ od dobrij šol.

Sam pravi: „Napno sem vse svoje moči, da bi v tom pogledi bila prva moja osrednja postaja i poleg toga tüdi vredio včenje veronavuka med novokrščenci v mesti i na deželi. I kda sem z največšim vüpanjom gledao v lepo bodočnost tak vrejenoga dela, je kak blisk pridrla komunistična vojska pred našega misijonara i nam prekrizala naše načrte i pretrgala zvezo z morjom, tak da sem bio šest mesecov odrezani od sveta. Nad 200 jezero mož broječa rdeča armada je z ognjom i mečom vničavala deželo.“

Kerecovi misijoni so v tom časi dosta trpeli. „A navzlük tem zmešnjavam i trdim preizküšnjam“, pravi Kerec dale „lehko beležim z velikim zadovolstvom lepe uspela po vseh okrajih našega vikarijata. Ne samo, da nesmo skrčili števila naših ustanov, nego so neštetni misijonari odprli šče celo drüge, nove. Posebno lepo delüjejo novo ustanovleni mladeniški krogi katoliške akcije. Pri tom so nam prava roka dobro izobraženi vučitelji, ki so se včili tü v Siu Čao na našoj srednjoj šoli i napravili izpite pred državnov komisijov. Dober misijonski napredek je največ odvisen od dobre izobrazbe mladine v šoli. Ta mladina prinese novi ogenj v domače družine i življenje je bole goreče. Sam vodim zaednok težki boj za priznanje pravice javnosti našoj osrednjoj šoli. Da smo v tom pogledi prišli precu naprej, je s tem že tüdi zagotovlen končni uspeh.“

Priporočam svoj misijon i sebe samoga v molitev vsem misijonskim dobrotnikom i prijatelom.“

Naznanjamo tudi, da mamo ednoga svojega mladoga misijonara, salezijanskega klerika v *severnoj Afriki, v Tunis-i*. Novembra lanskega leta je odpotüvao v Tunis misijonarit **Geld Karol**, doma iz Lipovec, beltinske fare. Srečno je prišeo na svoje novo mesto. Piše: „Godi se mi dobro, a časa mam jako malo. Esi sem prišeo v ponedelk in v tork sem že mogeo začnoti včiti katekizem.

Imam jako dobre predstojnike, ki me lübijjo kak svojega sina. Ne sem mislo, da bi me tak lepo sprejeli. Za vse naj bo najlepša hvala Bogi.

Imam zdaj vsaki den štiri vüre šole. Tri vüre včim katekizem i edno muziko.

Molite za mene in za moje gojence, da bi njim mogeo zastinsko z veseljom glasiti reč božo in je poučavati v našoj svetoj verj.“

Predragi! Zato se pa mi v svojij molitvaj ne spozabimo naših mladih misijonarov. Posebno zdaj v začetki majo velke težave z jezikom itd. Prosimo Boga, naj obilno blagoslova rosi na delo vseh naših dragih misijonarov. Da bo tak tudi naša Slovenska krajina deležna lepoga in plemenitoga dela, širjenja kraljestva Kristušovoga med neverniki in pogani!

V svojem pismi od 24. III. 1935. nam piše Geld, kak je potüvao na svoje novo mesto v severno Afriko, v Tunis, in piše nekelko tudi o svojem deli. Pravi:

„Bio je lepi jesenski den v sredo 28. novembra, kda sem zapüsto glavni in največši salezijanski zavod v Turini in se napoto na železniško postajo Porta Nuova. Prle kak sem zapüsto za stalno naš osrednji zavod, sem vzeo slovo tudi od našega vrhovnoga predstojnika preč. g. Petra Rikaldonija, ki mi je dao za spomin edno Don Boskovo podobico, misijonski križ in me nazadnje blagoslovo v imeni našega sv. Ivana Boska.

Kda so zvonovje v turinskij törmaj naznanjali lüdem, da je podne, je začno vlak voziti proti Genovi. Z Bogom, Turin! Bog zna, či Te bom šče kda vido. Ob štiraj odvečera smo že bili v Genovi. Te kraj je jako lepi. Ne pozna se, da je jesen. Človek bi mislo, da je pomlad, sprotoletje. Nebo je čisto kak ribje oko. vse šče zeleno in sunce prijetno toplo.

Večer ob deseti se napotim proti pristanišči. Malo sem mogeo hoditi se pa ta prle kak sem najšeo svojo ladjo. Edno vöro pred odhodom sem stopo na ladjo. Moji kufri so me že tam čakali. Hišnik mi je včasi pokazao mojo hišo (kabino). Ne bi si mislo, da je tak lepo na ladji. Dobo sem celo drügi razred. Z menov sta bila tudi dva mojiva sošolca.

Kda sem si svoje stvari v kabini v red spravo, sem šogor na krov, da si nekelko ogledam genovsko pristanišče, močno razsvetleno. Pogled na nje je bio jako lepi. Naskori je štük strelo. Bilo je to znamenje za odhod. Ladja se je genola i zač-

nola rezati morske valove. Bilo je ravno po noči. Nad menov lepo zvezdnato nebo, v daljavi pa so prijetno miglali posveti v genovskom pristanišči.

Šo sem počivat. Naskori me pa zbüdi nekše ropotanje. Vstano sem i šo na krov ladje. Zrak je bio vlažen, a sveži. In glej! Na vzhodi je žarela lepa jütrašnja zarja. Znamenje, da naskori vzide sunce. Čakao sem nekolko časa. Dostakrat sem čüo praviti, da je nekaj nepopisno lepoga gledati sunčni vzhod na morji. In naskori sem vido na svoje oči, da je to istina. To se ne da popisati, nego samo doživeti.

V četrtek 29. novembra se je okoli osme vöre zajtra ladja stavila pri mesti Livorno. Ar je ladja tü čakala do večera, smo meli dosta časa, da smo si to mesto ogledali.

Ob osmi večer se je ladja pä genola. V soboto 1. decembra ob deveti zajtra smo se stavili v mesti Palermo (Sicilija). Naprej smo šli šče komaj na drügi den, v nedelo.

Morje je bilo mirno in vožnja prijetna, posebno za mene, ki se prvokrat vozim na ladji že telko dni. Nebo je jasno.

V ponedelek, 3. decembra zaglednemo že od daleč prvokrat afriško zemlo. Afrika! Cil mojega potüvanja. Ob edenajstoj vöri pred popodnevom smo prijadrili v pristanišče mesta Tunis. Tü so nas že čakali naši znanci, šteri so nas jako lepo sprijeli in nas odpelali v naš najbližanji zavod.

Mesto Tunis je jako zanimivo, posebno za tistoga, šteri je šče nikdar nej vido törskoga mesta. Tunis ma nad 200.000 lüdi, od šterij je samo ano 10.000 Evropejcov (največ Francozov). Vsi drügi so pa Arabci, Türki ali pa Zamorci. Uradni jezik je francoščina (Tunis je francoski), čiravno vekši deo lüdi guči arabski.

Jaz že preci razmim francoski, a zdaj šče nemrem včiti v tom jeziki, mislim pa, da bom naskori. Zdaj včim samo v italijanščini.

V oratoriji (vzgojevališče) mam do 500 dečkov, od tej do 200 jih ma vsakši den veronavuk, neštorni zajtra, drügi odvečera. Dela mam vsikdar zadosta zato, ka smo tü samo štirje: dva dühovnika, eden sobrat in jaz klerik. Sobrat je kühar, dühovnika pa sta tüdi kaplana na bližanjoj fari. Tak ka jes sam ostanem za veronavuk in asistenco.

Spomnite se me kaj v svojij molitvaj.

Antolin Avgust pa nam iz dalne Japonske piše (od 17. II.):

„Hvala Bogi, zdaj sem že na Japonskom, v misijonaj. Pot je ne bila žmetna in nevarna, samo jako duga: eden mesec. Tü na Japonskom so pravi misijoni. Katoličanov je jako malo. Nesmite si pa misliti, ka so tej pogani divjaki; nej. Japonci so izobraženi narod, šče bole kak mi. Misijonarov, tüdi salezijancov, je tü jako malo. Eden dühovnik ma vekšo pokrajino, kak je celo Prekmurje in cela Štajerska vküper; katoličancov mogo-

če na takšem deli samo 10 - 20, drugi so vsi poganje. Priporo-
šam se Vam vsem v molitev."

Novice iz njegovoga drugoga pisma, štero je jako zani-
mivo, se etak glasijo:

„Srečno sem prišeo v to nad vse zanimivo in tjujo deželo.
Zdaj sem se že malo navado novoga kraja. Na Japonsko sem
prišeo 11. januara. Potüvanje je trpelo eden mesec. Na poti sem
vido dosta novoga, lepoga i zanimivoga, a vsešerom se mi je
vzbüdila ista miseo: kelko milijonov düš šče ne pozna Kristuša
i Njegovoga tolažilnoga navuka!

Kak se počütim v novoj domovini? Ne prav dobro, niti
slabo. Nekaj srednjega bo. Vsakši začetek je žmeten i obdan
s težavami. Japonska je čista inačičša kak Slovenija. Včasi v za-
četki se more misijonar navaditi in privaditi na mnoge navade,
za nas iz Evrope nenavadne.

Podnebje mi ne dela posebnih težav, konči zdaj ne. Prave
zime tü nega. Vsigidar je zmerno toplo. Lüdje so vsigidar bosí,
drevje je ves čas zeleno. Poleti bo jako vroče i komarje nas
bodo kaj pikali.

Zdaj živem v Miyazaki, šteri leži kre morja i ma okoli
80.000 lüdi. Miyazaki se nahaja na otoki Kiyushi.

V Miyazaki-ji majo salezijanci misijon z župnijov, sirotišče
in semenišče (prvii 5 razredov) za domačine. Jes sem zdaj ravno
v tom semenišči, gde se včim japonskoga jezika, ki je izredno
žmeten a tüdi zanimiv. Japonščina ma dve abecedi i vsaka ma
nad 70 črk, nato je šče za vsako reč poseben znak kak pri
kitajščini. Najvekša težava za misijonara na Japonskom je rav-
no jezik.

Tü v semenišči smo štirje salezijanci: g. ravniteo, ki je
Francoz, g. spovednik, ki je iz Italije, eden klerik iz Litvanije in
jaz. Semeniščane največ poučavlejo štirje zvünešnji profesorje,
od šterij so trije pogani. Ali je ne zanimivo, da katoličanske
kandidate za dühovniški stan poučavlejo pogani? Pa za ednok
je ne mogoče inači. Pač nas je misijonarov premalo. Vsej se-
miniščanov je okoli štirideset. V začetki aprila jih pet ide v
Tokijo v velko semenišče se včit filozofijo, a pride jih k nam
okolí 20 na novo. Na Japonskom začne šolsko leto 1. aprila in
konča 20. marca. Počitnice so pa julija in avgusta kak pri vas
v Evropi.

Enajstoga februara so svetili Japonci veliki državni svetek
nebeskoga Žimmu, prvoga japonskoga vladara, ki je meo svoje
glavno mesto ravno v našem Miyazakiji. Na te den hodijo Ja-
ponci v njüva poganska svetišča poklanjat se tomi vladari.

Tüdi mi smo šli gledat. Kak so nas ništerni gledali! Mis-
lili so, da smo prišli molit njüve bogove. A prišli smo, da smo
pokazali svoje poštüvanje državnoj oblastl in s tem pokazali,
da je katoličanstvo ne nasprotno državi in da je dober katoli-
čan tüdi dober državlan. Oh, če bi nas razmili! Če bi nas šteli
razmiti! Misijonarove težave bi se na po zmenšale.

Naj omenim šče edno veselo novico za vse salezijance in salezijanske prijatele. Deset let že delujejo salezijanci na Japonskom. Te salezijanske misijone vodi monsign. Cimatti Vincenc, ki je postano apoštolski prefekt. V našem misijoni je dva milijona ljudi, a katoličanov je samo štiri jezero. Misijonarov-dühovnikov pa samo devet. Na vsakoga pride prek dvesto jezer. Žetev je velka, a delavcev je malo!

Pred kratkom so Japonci iz bližnjega misijona, šteroga vodijo ameriksanski misijonari iz Kanade, pregnali te misijonare. Bili so iz družbe francoskih misijonarov. Ka je ameriksanskoga, je na Japonskom neprilübleno. Misijoni, štere so vodili tej misijonarje, so zdaj brez pastirov. Vüpaismo se, da se bodo zdajšnji žmetni časi za katoličanstvo zboljšali. Ne vemo šče, ka nam prinese prišestnost. Molimo! Molimo za velko Japonsko, gde je moglo telko mučenikov dati svoje življenje za istine svete vere. Molimo za osemdesetmilijonsko vnožino düš, ki šče blodi v kmici nevere in ne pozna svetlosti, istine, žive vode, večnoga življenja.

Molimo pa tüdi za stanovitnost novij kristjanov. Vse vas pa prosim, spomnite se včasi v svojij molitvaj nas misijonarov, ki delujemo za zveličanje poganskij düš.“

V tabernakli tiho, skrito, Jezus krvavi. Naši guči ino smehi v cerkvi so Njemü spleli trnjev venec na glavo. O kak grozna sodba čaka tistoga, ki Gospoda i Sodnika svojega obraz sramoti.

Prošnji dnevi — križov teden.

Po svojem vstani je Gospod Jezus šče 40 dni ostao na zemli. Kak srečni so bili apoštolje, kda so vidli tu na zemli odičenoga Kristuša! Na njega so se obračali v svojih potrebčinaj, njega so prosili pomoči. Mi mamo Jezusa tudi vsikdar med sebov: v beloj hoštiji. Nego prav posebno nam bodi pred očmi Njegova navzočnost v časi od Vüzma do Vnebohoda, Zastoplenja, kda obhajamo spomin odičenoga Kristuša, na zemli prebivajočega. Njega prosimo blagoslova za vse svoje delo, njemi izročimo vse trpenje. Vej pa je ravno zdaj, kda začnemo z delom na poli, jako primerno, da prosimo, naj Bog blagoslovi naše trüde. Nikaj je nej tisti, ki seja ali polevle, nego Tisti, ki davle rast.

Prišeo bo pa Gospodov vnebohod. Zato pa zadnje tri dni pred njegovim odhodom v nebesa povnožimo svoje prošnje za naše potrebe. V spokornoj procesiji prosimo z molitvami blagoslova za naše delo.

Cerkvene procesije te tri dni pred Vnebohodom je vpelao sv. Mamert, škof v Vienni na Francoskom okoli l. 470. zato, ka bi si lüdstvo z molitvijov i pokorov sprosilo božo pomoč proti vsem nevolam, ki so zadele tisti kraj. Papa Leon III. jih je okoli l. 800 zapovedao za celo Cerkev.

S procesijov idemo vö med rastoče, zeleneče pole. Naprej se nese križ, znamenje Njega, ki je Gospod nad vsov naravov. Spvlemo litanije vseh svetcov: do vseh nebeščanov se obračamo, naj oni sprosijo za nas potrebne düševne i telovne reči. Človeki, ki zna, da je uspeh njegovoga trüda ščista odvisen od Boga, iz srca kipi prošnja: Daj i ohrani sad zemle, prosimo te, poslühni nas! Molimo za odpüščenje grehov, prosimo božo smilenost, naj odvrne od nas šibe, štere s svojimi grehi zaslüžimo. Molimo za papo, škofa, prosimo za mir, za düše v očiščilišči.

V procesiji pridemo do cerkve, ali po njej nazaj v cerkev, v šteroj nato Boga počastimo na najpopolnejši način: to je z

daritvijov svete meše, kde darujemo Bogi vse svoje prošnje i Sin boži te prošnje sprejme i sam se daruje mesto nas. Veliko zavüpanje mamó v božo pomoč, zato že v stopnoj pesmi se veselo glasi: Poslühno je moj glas iz svojega svetišča, aleluja... Gospod mi je pečina, obramba i rešitev. Apoštol Jakob v berili piše: Dosta premore goreča molitev pravičnoga. V evangeliji pa čüjemo samoga Zveličara, ki nam pravi od velike moči pobožne prošnje v molitvi: „Prosíte i se vam bo dalo; iščíte i bote najšli, klonkajte i se vam bo odprlo. Ar vsaki, šteri prosi, dobi; što išče, najde; i što klenka, njemi se bo odprlo“.

Mejmo veliko zavüpanje v molitev! Bog nas bo poslühno, če bomo kaj takšega prosili, ka je nam v düšni hasek. Če pa včasí nesmo vslišani, je to zato, ar nesmo dobro molili ali pa je to, za koj smo prosili, ne nam v düšni hasek ali pa dober Bog šče dosta dati, zato pa žele stanovitno prošnjo. Molimo zato pobožno i vdani v božo volo!

Gospodov Vnebohod ali Zastoplenje, malo Telovo.

Vsi so žalostni pri hiši i se jočejo, kda što od domačih odhaja v dalešnje kraje. Cerkev pa se ne joče, kda njeni boži Ustanoviteo odhaja v nebesa. Ne, ne žalosti se, za njo je to den veselja. Dvojno veselje nam te den puni srce: veselje nad Gospodom i veselje zavolo nas.

Kristuš dnes obhaja zmago, zato je dnes pravi svetek zmage. Kristuš pa je to zmago tüdi zaslužo. Spomnimo se samo na posamezne dogodke iz njegovoga zemelskoga življenja? Zapüsto je tron svojega Oče, ponižao se je, narodo se je v siromaškoj štalici, v Egipt je bežao zavolo lastnoga naroda, skrito je živo v Nazareti kak delavec, hodo je okoli po Palestini za zgüblenimi ovčicami. Keliko nezahvalnosti je trpo od bratov Judov. Nato je prestao strašno odrešilno trplenje od Oljske gore do Golgote. Zakaj vse to? Ar nas je lübo! Odküpiti nas je šteo od oblasti hüdoga düha i pripelati nazaj v nebesko domovino. Zdaj je njegovo delo, šteromi je on posveto vso svojo lübezen i za njega prelejal krv, dokončano. Dnes se z veseljom zgledne na svoje živlensko delo. Dnes ide z veseljom k Oči; s sebov vodi voznike, to je tiste, ki so bili prle pod oblastjov hüdoga düha, pa so zdaj po njem zadobili nebesa. Nebeski Oča ga z veseljom sprejme i Sin njemi predstavi svoje nove brate i sestre z lastnov krvjov odküplene lüdi. Lehko pravimo, da je Kristuš dnes kronan za krala nebes i zemle.

Dnes pa je svetek tüdi za nas. Poveličanje Gospodovo pri njegovom vnebohodi je tüdi povzdig človečanstva, je naše poveličanje. Naša človeča narava je po Kristuši deležna najvišise božanske časti. Kristuš je najmre šo v nebesa s človečim telom, s svojov človečov naravov sedi na božem prestoli i bo tam ostao ž njov na veke. To je nedopovedljivo povišanje za lüdi! Eden izmed nas, naša Glava sedi na božem prestoli, zato smo tüdi mi kotrige njegovoga tela, pobožanstveni. Zato spevlemo v

mernom slavospevi: „zdigno se je v nebesa, da bi mi po njegovej milosti postali deležni njegove bože narave“. Kakša sreča za nas! Zato pa veselo srca gori — sursum corda! Obrnimo se vkraj od nizkosti greha, oči naše naj bodo obrnjene proti nebesom. Kristuš je ne šo z grehi v nebesa. Greh je kak veriga, ki nas drži priklenjene na zemlo. Pretrgajmo zvezo z grehom. Naše srce, vola i misli naj bodo obrnjene proti nebesom. Potem smemo pričakovati, da bo tudi naša duša i telo šlo v nebesa h Gospodí.

Pri sv. meši na začetki vidimo apoštole, kak gledajo za v nebesa odhajajočim Jezušom. To je podoba Cerkve, nas: naše oči naj bodo obrnjene proti nebesom. V prošnji molimo i prosimo, da bi tudi mi vsikdar s srcom prebivali v nebesaj. V listi i evangeliji štemo od zadnjih trenutkov Kristušovoga prebivanja na zemli. Pri darüvanji i obhajili vidimo Boga, ki se med brenčanjom trompet i radostnoga spevanja zdigavle v nebesa. Živimo tak, da bomo prišli za Njim!

Istinska sreča.

Istinska vrednost človekova je njegova notrašnja vrednost, ne pa zvünešnja čast, ki jo ma pred drugimi, ali bogastvo ali kaj drugoga. Čast, bogastvo, to so samo zvünešnjosti, štere pa človeka nikaj ne spremenijo. Jabuko je na zvüna lahko lepo, rdeče, pa če ga prerežeš, je odznotra gnjilo. Kakšte je teda na zvüna lepo, če je odznotra gnjilo, je nikaj ne vredno.

Prava vrednost človekova je posvečüjoča milost boža. Ta je pa tudi vretina pravoga, istinskoga veselja, prave sreče. Sreča! Ta reč ma nekaj v sebi, ka vsakšega človeka vleče za sebov. Srečo išče vsakši človek na zemli. Smo pač tak stvorjeni. V srce nam je vsajena žela biti srečen. I to vsakšemi človeki. Ne najdemo niti ednoga pametnoga človeka, ki bi samomi sebi želo nesrečo. To je proti človečoj naturi. Naša natura šče biti srečna. Zato prav za prav vse naše delo, vse naše življenje ide za tem, da najdemo srečo. Niti ednoga dela nikdar ne bi začnoli, če bi naprej pomislili, da nam samo nesrečo prinese. Srečo teda vsakši išče. I tu nam znova mora biti jasno povedano, da sreče vsešiom ne najdemo. Je ne moremo najti. Mogoče je, da si nekaj slaboga napravo, ka ti je prvi hip prineslo srečo, ali prave sreče ne najdeš nikdar s slabimi deli. Prava sreča je najmre ne zvünešnje bogastvo, imanje, penez, tudi ne zvünešnja čast, tudi ne vučenost ali moč ali vlast. Prava sreča je notrašnja, tiha zadovolnost srca. Ta pa samo v takšem srci prebiva, v šterom nega greha, v šterom nega ran, ne razklanosti, nego mirna dušna vest. To je edina prava sreča, žarek tiste sreče, ki nam zori na drugom kraji groba, v večnosti. Tam jo dobimo v punoj meri, zvrhano, tu na zemli jo samo koštamo. Pa itak je že samo te mali žarek večne sreče, ki ga lahko tu na zemli koštamo, slajši kak vse druge dobrote toga sveta. Lehko je što

bogát milijonar, pa če njegovo bogastvo ne združimo s čistov vestjov — je ne prav srečen, je nemiren, nezadovoljen. Večkratni milijonar je pitao redovnoga (baračkoga) brata, da li je zaistino srečen. I da je te pritrdo, njemi milijonar pravi: „Toga jaz od sebe ne morem praviti“. — I pitao sem mladenca 23 let, ki je pred dvema letoma ešče živo kak lelija nedužno, pa je od slabe tovarišije zapelani zablodo v grdi greh, toga sem pitao, da li zdaj bole srečen, kak prle, da je šče čisto srce meo? I s skuznimi očmi mi je odgovoro: „Ah, ti ne veš, kak nesrečen sem zadnjivi dve leti, Gde so moja nedužna leta; zakaj sem je zapravo, da sem te stokrat bole srečen bio, kak zdaj“. — I pitajte pijanca, dali je on najšeo srečo, gda je v jarki od vina omamleni obležao? Pa pitajte razbojnika, ki je bujo človeka i njemi odneso vse peneze, dali je on v sreči vživao s krvjov pridoblene peneze? I pitajte koga šte, dali je že najšeo srečo v grehi, v grešnom življenji? Ešče nikdar nišče i je tüdi ne bo, ar je ne more najti. Je proti naturi.

Prava sreča je mirna düšna vest, je posvečüjoča milost boža; čisto srce, v šterom prebiva Bog. Bog je vretina prave sreče. On je Dobrota, On je Sreča, On je vretina vsega dobroga, ka je na zemli. Od njega shaja pravo veselje, ar je sam neskončno Veselje, od njega shaja prava zadovolnost, ar je sam neskončna Zadovolnost, od njega shaja prava sreča, je sam neskončna Sreča. Od njega shaja človeča düša, ki pa ostane samo tak srečna, če ostane z njim v prijateljskoj zvezi. To vezalje je posvečüjoča milost. Če to z grehom zgübiš, si zgübo vezalje z Bogom, z vretinov pravoga vezalja, prave sreče. Tak si zgübo cev, po šteroj se je pretakala v tvojo düšo prava sreča. Tvoja düšna vest je postanola nemirna, nezadovolna, nesrečna, ar ar si mesto čistoga veselja, ki se je pretakalo v tvojo düšo od neskončnoga Veselja — po cevi posvečüjoče milosti, srkao blato po cevi greha. A düša, ki jo je iz sebe zdehno neskončno sveti Bog, je teda tüdi sama čista bila. Njeno naravno stanje je čistost od vsakšega greha. I v tom je njeno pravo veselje.

Gosli samo tak dajo od sebe lepi glas, če so strüne naštimane. Če pa strüne edna k ovoj ne pašejo, ne more nišče, tüdi najbolši mužikaš na nje igrati. Tak tüdi naša düša ne da nikomi prave sreče, če düša ne paše božoj voli, če so njene strüne ne naštimane, če je greh zmešao red i mir. Gda se naša vola vjema z božov volov, gda je naša düša obsijana z božov miloščov, te je prav srečna.

Grešnik te sreče ne pozna i to je že kaštiga za njega tü na zemli. Ar je nemiren, v grehi nezadovoljen, išče i išče, gde bi najšeo pravi mir. Ali toga najti ne more, ar njemi je greh zaslepo oči. Greh je kak očalje, skoz štere ne moreš viditi kaj lepoga, svetoga, božega, zato tüdi ne moreš najti vretine prave sreče. Najprle si moraš düšo očistiti pri dobroj spovedi i potom taki začütiš sladkost lepe düše. Si že mogoče sam okušao to srečo, gda si se v spovednici zdigno — rešeni težkoga bremena greha?

Po Kristušovej poti.

IV.

Vörno moramo nasledüvati Gospoda :

1. Dragi, mnogo gučiš, ali malo včiniš!
2. Nikelko mi darüješ; ali se mi nebi zroči s cela?
3. Praviš, ka ščeš mojo slavo; ali zakaj si potem vsikdar v skrbej za svojo čast?
4. Tožiš se nad grehotov sveta; ali zakaj ne nad svojov?
5. Povsod iščeš kakše zapreke; zakaj se pa ne potrüdiš za svoje pobolšanjz?
6. Praviš: moj Bog lübib te; zakaj njemi pa te bole ne slüžiš!
7. Pritožavaš se na zagriženo sovraštvo mojij neprijatelov; vendar poveličüješ i hvališ njüve vrline i prednosti.
8. Praviš, ka me nad vse lübiš; zakaj pa te toga ne pokažeš v življenji!
9. Včasi mene zatajiš, ár neščeš sebe!
10. Drugikrat pa sebe zatajiš, ka ti nebi trbelo zátajiti mojij neprijatelov.
11. Želeš si dühovne tolažbe i veselja; zabavaš se pa vendar kak svet.
12. Ka maš, je vse moje; i vendar to obračaš i nücaš za nepotrebnosti.
13. Za več štimaš zemelske prosvetne dobrine, kak bože; i se ešče računaš za dobroga katoličana.
14. Dnes bi vse včino, ka si zagvüšaš večno življenje; vütro pa vse vržeš z rok i komaj misliš, ka je pekeo.
15. Ednok praviš: Zasigurajmo si nebesa; drugoč pa: Bár da niti pekla nebi bilo!
16. Ka ti pomaga vsa pobožnost, če ne veš zapovedavati sebi i svojemi poželenji?
17. Ka ti pomaga dober namen, če pa so ti dela lagoja?
18. Ali je Kristušov človek, šteroga vsikdar preganja straj lüdi (pred lüdm).
19. Ti doma i za sebe ščeš biti krščenik, kda jaz želem, ka si to tüdi pred svetom i, ka si to (krščenik) zavolo mene!
20. Človek, istočasno želeš jakost i se je istočasno ogibleš?!

(Dale).

Sv. hišni zakon.

Priprava na zakon.

IV.

Zaročki.

Zaročki se razmečejo: Če: 1. se zaročenca sama odločita med sehom, ka oprostita eden drugoga od dane oblübe. 2. Celo edna stran (mladoženec ali zaročnica) lejko zaročke razdere, če ma za to zadosten vzrok! Na priliko: a) Če druga polovica oddide v sa-

mostan, ali se oddloči za deviško življenje. b) Če edna polovica prelomi vernost; ali se združov peršonov grešno, ali sumljivo druží. c) Če po zaroki takše razmere nastanejo, štere bi itak preprečile zaroko, če bi v tistom časi obstojale. Np. Če se zvedi, ka je eden ali drugi brezverec, ali druge vere, ali vdan kakšoj pregrehi, divják, nečistnik, ali betežen itd.

Medsebojni darovi, če sta si je zaročenca podarila, so samo pogojni, i se v takšem slučaju vrnejo; zvün če toga eden ali drugi ne želej.

K uradnaj zaroki sv. Cerkev ne sili nikoga, brez toga se tüdi lejko sklene sv. zakon.

Vendar pa je zaroka koristna! Zaročenca se s tem pravno zavežeta i se s tem vernej i vestnej pripravlata na zakonsko življenje.

Brez posebne pazlivosti i pohüjšanja se shajata i mata priliko eden drugoga bole natenci spoznati i tak še pravočasno lejko preprečita nesrečni zakon.

Embert Eliz, hči ednoga imenitnoga parižana je bila tüdi zaročena; 1776. septembra sta se štela zdati. Par dni pred zdavanjom se je njeni zaročenec v veseloj družbi šengaro iz vere. Zaročnica ga je prijazno pokarala. Mladoženec njoj nato izjavi: Ka je to samo za omejene pameti lüdi, ki kaj na vero dajo. Iznenađena zaročnica pa odločeno izjavi: „Od te minute sem ne več vaša zaročnica, ár vidim, ka vam je vera ne sveta reč. Če vi Boga ne ljubite, svoje žene tüdi nete ljubili!“ Zabađav so se trüđili stariši, mladoženec, prijатели, ka bi jo pregučali i vse prezavanje mladoženca je ne nikaj pomagalo. Zaročnica je ostala pri svojem osvedočenji. (Dále)

Zlato klasje.

Naš življenjski čas je čas sejanja. V sebi sejamo zrnje, štero se bo sklilo i raslo, od šteroga pričaküjemo negda krüh za večno življenje. Ka smo v bežečih dnevaj toga življenja den za dnevom sejali, to dozoreva za čas po smrti. Nega, pa tüdi nesmi biti meje med leti našega življenja i med tistov vörov, gda mo šli v drugo življenje. Zdajšnji čas i večnost sta vküp kak setva pa žetva. Brezi setve nega žetve. Što šče bogato žetvo, naj se ne boji prle trüda i dela. Što šče meti zlato klasje, naj ne seja trnja i osita.

Gda si meo več mira v srci, te gda si prišeo domo od veselice, od bogatoga gostüvanja, od ponočüvanja ali te, gda si prišeo od lepe nedelske slüžbe bože?

V lepom sprotoletji, gda se vsa narava poživila i zavija v krasno zelenje pa se odevle z dišečim cvetjom, je mesec majnik posvečeni Kralici nebes i zemle, kak da bi štela sv. Cerkev s

tem vso to lepoto darovati i posvetiti Mariji. Pobožnomi kristijani se zaistino tak vidi, kak da s človekom vred vse živali, vse ptice, vse zelenje i cvetje, vsi študenti i reke spevlejo slavo Mariji. Človek pa, kak razumno stvorjenje, ne sme samo občudovati naravne lepote, nego ves te mesec Marijo častiti s posebnov gorečnostjov.

*

Či bi za vsakšim včinjenim grehom prišla včasik tudi sramota pred ljudmi ali zvunešnja telovna kaštiga, joj, kak bi se ti čuvao vsakšega greha! Bojiš se za svojo čast, ne bojiš se pa v blato greha potlačiti čast božo! To je znamenje, ka ne razmiš, kak strašna hūdobija je greh.

*

„Gospod, prebodno si moje srce s svojov rečjov, pa sam te začno ljubiti. Tudi nebesa i zemla, vse ka je na njima, mi od vseh krajov pravi, naj te ljubim. Pitao sam zemlo, pa mi je pravila: „Jaz sam ne tvoj Bog“. Ravnotak mi je odgovorilo vse, ka je na njej. Pitao sam morje i njegove globine pa vse živali tam doli i so mi odgovorili: „Mi smo ne tvoj Bog, nad nami ga išči“. Pitao sam vetrovje i vesolno ozračje s svojimi prebivalci i je djalo: „Jaz sam ne Bog“. Pitao sam nebo, sunce, mesec i zvezde: „Tudi mi smo ne Bog, šteroga iščeš“.

Pa sam pravo vsemi, ka je okoli mene: „Povejte mi kaj od mojega Boga!“ I nato je vse stvarstvo zakričalo z močnim glasom: „On nas je stvoro“. (Sv. Avguštin.)

*

Kakši bomo po smrti v nebesaj? Sv. Bernard prinaša tri prilike za to, kak se bomo preobrazili v Boga: 1. Kak kaplica vode, či spadne v veliko vnožino vina, zgubi vsa svojstva pa prevzeme tek i farbo vina. 2. Kak se nam vidi, ka je ožarjeno železo ne več železo, nego ogenj. 3. Kak po sunčnih trakaj zrak postane ves ožarjen, da se nam vidi, kak da je sam postao sunčna svetloba. Popunoma tak bomo mi v nebeskoj slavi zgubili vse prvejše lastnosti i se navzeli bože lepote.

*

Sv. Ivan Zlatovüsti nam lepo pravi: „Kak je za njivo, naj bo kakšte dobra, ne zadosta, či samo ednok spadne na njo dešč, nego more večkrat spadnoti, da njiva postane rodovitna, tak more tudi našo dušo pogostoma namakati molitev, da prinaša sad pravičnosti.“

*

Dostakrat se zgodi, ka či spadnemo v kakši greh, radi mečemo vso krivdo na vraga, rekši, on nas je zapelao, zato smo privolili. Pa s tem nekak tolažimo svojo dušnovest. Istina pa je, ka smo si greha sami krivi. Vrag nas skušavle, nego či mi ščemo, nas nigdar ne premaga. V tom boji proti njegovomi skušavanji si ešče dosta zaslüžimo za nebesa. Odbijajmo ga vsigdar odločno!

*

Kak bogata gospoda po zimi živejo v varaši, zaprti v svoje palače i se pazijo pred zimov, gda pa pride sprotoletje, te idejo vö na deželo, v svoje cvetoče ograde i gaje, tak je naše življenje spodobno zimskomi časi, gda pa pride drago, večno sprotoletje, o, potem se boža deca preselijo v nebesko veselje, v rajsko lepoto.

*

Zakaj je ostao Job v svojem trpljenji tak trden i stanoviten? Zato, ar je bio pripravljeni na vse tisto, ka je prišlo nad njega. Ne je zno, gda, gde i ka se njemi zgodi, pa je itak bio pripravljeni na vse. Dokeč se njemi je dobro godilo, je večkrat mislo, ka vse se zna človeki pripetiti i zato pa tüdi njemi.

*

Siromaškejša deca komaj čakajo, da lüdje požnjejo. Včasik idejo po strnišči pobirat raztepeno vlatovje, je devlejo v kitke i veseli neseje domo. Naše „Zlato klasje“ pa pride samo k vam domo. Vsako kitko lepo merno prečtite i premišlavlite. Naj se vam ne vidi škoda toga časa.

*

Sv. Düh je vse svoje dare v najvejšoj meri razlejo v Marijino düšo. Bogi se je tak jako dopadnola, ka jo je odebrao za Mater svojemi Sini. Nepopisne so bile zaslüge, štere si je Marija spravila ravno s tem, da je bila Jezušova mati. V velikom deli našega odküpenja je Marija bila Jezušova pomočnica, zato pa tüdi talnica. Vse neizmerno trpljenje i bridkosti, štere je Jezuš za nas pretrpo, je občütila i nosila tüdi Marija. Sv. Cerkev prispodabla njene bolečine morji. I či Bog, kak znamo, že bogato poplača vsakšo najmenšo žalost, štero prenašamo iz lübezni do njega, kak je záto obilno poplačao vse žalosti svoje Matere!

*

Na do smrti trüdno telo Jezušovo, na njegove krvave rame so naložili žmeten križ. Bio je zaistino žmeten, zato ka je bio dugi, široki i debeli. Sv. evangelij nam pravi, ka gda je Jezuš na križi djao: — Žeden sam! je vojak v jecih namočeno gobo natekno na trstiko — z rokami je ne mogeo segnoti do Jezušovih vüst. V kumes stoječi tao križa je te mogeo biti dugi od 4 do 5 metrov, či pomislimo, da ga je preci bilo tüdi v zemli. Pa da so raztegnjene roke mogle biti skoz dlan na les pribite, je prečni tao križa meo 2 metra. Pa či vzememo, ka sta oba falata mela 20 cm debeline, potem komaj spoznamo, kak žmetno breme je Jezuš noso na svojem razbičanom teli.

*

Ne spitalvi, što zbira to Zlato klasje. Prinaša ti ga Marija. Ona je nabirатели naročila, naj zbira, naj poveže v snopeke tak, ka de vsaki čitateo zlejka razmo njihov pravi navuk. Globoke misli i navuke povedati na takši način, da so tüdi nešolanim lüdem razumlivi, je teško. Zato vas prosim, gda to prečtete, zmolite edno Zdravo Marijo za mene.

— R.

Leto 4. Štev. 5. PRILOGA ZA MLADINO. 1935. maj 8.

P. Quadrupedani:

Kažipot za pobožne duše.

Sküšavanje.

2. Nikdar ne prosi Boga zato, ka te naj reši sküšavanj, nego prosi, ka ti da milost, da sküšnjavo premagaš i spuniš volo božo. Što se ne vüpa vojsküvati, se odpove zmagi i kroni. Zavüpaj v Boga i Bog se bo vojsküvao v tebi, s tebov i po tebi.

„Čüdna upornost“, kak vči sv. Francišek Saleški, „kak v čemeraj, tak v telovnoj poželivosti, nam je zato dana, ka nas vösproba i ka v stalnoj odpornosti povnožavle našo moč v odpornost. Tak je, kak Filistejci, proti šterim so se Izraelci stalno mogli vojsküvati, ne da bi je mogli popunoma iztrebiti. Lejko je oslabi, ali nemre jih vničiti. Počütnost te zamerje, kda sami vmerjemo; dokeč pa živimo, je v nas. Vendar je odürjavanja vredno i sramotno, ar od nas izhaja i nas nagible na greh. Kak pravimo, ka smo praj, ar smo iz praha i se v prah povrnemo, ravnotak sv. apoštol Paveo počütnost zové za greh, ar iz greha izhaja i nas v greh zavaja; čeravnö greh včünimo samo te, če se poželenji popüstimö i vdamo. Ravno zato nas opomina isti apoštol: ka v mrtelnom teli ne kralüje greh, da bi se vdali poželenji.

3. „Sküšnjava prihaja iz pekla, od hüdoga düha“, pravi sv. Ferenc Sal. — ali trpljenje, štero povzročä, pa prihaja od Boga i iz nebe. Matere so iz Babilona, ali hčere iz Jeruzalema. Zavrži sküšnjavo, ali sprejmi trpljenje, s šterim te Bog šče očistiti i pripraviti večno korono.

Kda je sv. apoštol Paveo čüto svojo zadnjo vüro, je zapisao te znamenite reči: „Dober boj sem zvojuvao, svojo pot dokončao, vero občüvao. Prihranjena mi je korona pravice, štero mi da tisti den Gospod, pravičen sodec; ali ne samo meni, nego vsem, ki lübijö njegovo prišestje“. (Tim. II. 4. 7.)

Mallm čtevcom Marijkinoga Ogračeka, MARIJIKIN OGRAČEK.

Zadnjokrat, mali prijatelčki, če se še spominate, kda sem Vam pisao od Marijine cvetke, sem Vam reko, da je Marija poslala svojega vrtnara, D. Bosca, ki naj bi posado tisto lepo cvetko, ki je bio Dominik Savio, v njeni ograchek. Te je bio Oratorij Don Boscov. Tak je Don Bosco bio vrtnar Marijinoga ogracheka? Gotovo; tak je; toda tisti ograchek je bio te še jako majčken, zdaj pa se že raztegüje po celom sveti. Don Boscov Oratorij je z božim blagoslovom naglo naraseo. Z Marijinov pomočjov je Don Bosco nastavo Salezijansko družbo, ki je tisti Marijin Ograchek, od šteroga Vam govorim.

Zdaj je Salezijanska družba razširjena v Evropi, v Afriki, v Aziji, v Južnoj, Severnoj in Srednoj Ameriki pa v Oceaniji in tüdi v našoj lepoj Jugoslaviji. V tom velikom Marijikinom Ogracheki že okoli deset jezero Salezijancov delüje kak dobri vrtnarje med vnogimi mladimi cveticami, to je na jezere ino jezere malih dečkov majo na skrbi, ki v salezijanskih zavodaj veselo živejo, se igrajo in skačejo pa se včijo Boga ljubiti. Vnogi študirajo, vnogi se vadijo v ročnih delaj in tak postanejo dobri kristjani.

Mogoče šteri izmed Vas, ki čtete te vrstice, čüti želo, da bi bio tüdi on vrtnar v Marijino-Salezijanskom ogracheki? To bi bila za tistoga prava sreča. Naj govori s svojim g. župnikom i te njemi bo gotovo dao dobre navsete pa ga še lahko spravi v kakši salezijanski zavod. Če je blizi Sobote ali Veržeja ali Ljubljane, tüdi sam lahko govori s salezijanci, ki tam stanüjejo.

Toda ne mislite, da je Salezijanska družba edini Marijin ograchek. Marija je velika Kraljica i ma mnogo ograchekov. Takši so razne redovne Družbe ino Kongregacije; za tiste pa, ki živejo v svojoj hiši, so tej ogracheki Marijine družbe, v šterih se lahko toliko dobroga včini za sebe in za bližnjega. Kak vidite, povsod se lahko časti Mater Božo in tak slüži ljubomi Bogi; nego če šteri sliši, da ga Bog zove na dühovniški stan, naj se le pašči po tistoj poti, ar tam, kje ga Bog hoče imeti, bo najšeo pravi düšni mir ino srečo na toj zemli pa vüpanje za večno življenje. Verte, da če što ne poslüša božega pozvanja, bo nesrečen in nikdar ne bo čüto tistoga veselja, šteroga vživa tisti, ki se Vam tü podpiše:

Vdani prijateo iz dalne Amerike

A. H. SS.

Ne pij.

Stalno neredno vživanje alkohola je za telo čemer, počasno zastrupenje. Želodec ne more predelati živce vsikdar vznemirjajoče tekočine i oslabi. Ž njim vred oslabijo jetra, štera so z svojim žučom prepotrebna za prebavo, ali kak po domačem pravimo, da žalodec hrano lahko sküha. I tak slabi vsaki organ

v teli, dokeč pijanec ne pride do zadnje postaje, do mečkovosti možganov, šteromi betegi pravijo „delirium tremens“, ali po našoj reči trepetajoče odnorenje. O keliko takših nesrečnih smo že srečali v našem življenji. Poznao sam dobrega tesača v mojej rojstnoj vesi i dokončao je svoje življenje v špitali za norce zavolo pijančüvanja. Že navadno vsakdenešnje vživanje alkohola povzroči, da se nam krv kvari, žile povapnejo, roke trepečejo, nas spomin zapüšča i nam živci pešajo. Keliko bole nastopijo zato ti betegi, če se alkohol neredno vživa. Mladina predraga, ne navadi se na vživanje alkoholnih pijač. Starišje, ki ljubite svojo deco, do 20. leta njim ne dovolite vživanja alkoholnih pijač. Alkohol je tisti najboljši vučiteo, ki navči vašo deco, kak vas naj ne poštüje, kak vas naj sünjava i bije. Lübite svojo deco i sebe.

Sestra Marija — Celina.

Preselitev v Bordo.

Naj si njeni oča Kastan v siromaštvi nekeliko odpomore, se odloči, da zapüsti svoje prebivališče i se odseli v takše mesto, gde svojoj dečici omogoči ležejše obiskanje šol. Preselo se je v Bordo. Tü je vzeo stan v vulici Sen Žene. Gda je vlastnik hiše opazo, kak veliki blagosjov ma ta družina vu deci, je, kak dober krščeničnik, z veselim srcom nagovoro očo: „Jaz se Vam radüjem, gospod Kastan, Vi mate najlublnejšo družino v celom Bordoji“.

Operacija.

Germanin beteg je vsikdar vekši gračüvao, noga se njej je skrčila i ne mogla več vednako hoditi. Zdravnik je priporačao operacijo, šteroj se je ona dragevole podvrgla. Kda se je po posrečenoj operaciji prebüdila je spregovorila: „A keliko bole bi bila zadovolna, če bi se v nebesaj prebüdila“.

Smrt kosi.

Bog je Kastanovo družino posküso. Že v Nožali je zgübila troje dece i zdaj v Bordoji v desetih dnevaj dvoje. Mati je grozno trpela, a vendar vdano skriknola: „Rajši mam stotino dece, kak samo edno zgübig . . .“

Krščanska vojska za rešitev naše mladine.

Dečki i dekile, prav lepo vas prosimo, odpravite sledečo devetdnevnicu za našo mladino na čast Mariji Pomočnici. Začnite 23. maja i dokončajte 31. maja. *Vsaki den zmolite edno Zdravo Marijo na čast Mariji Pomočnici za čistost mladine v Slov. krajini.* Vekše herbije nema dekla i ne more meti, kak če ostane čista i najbogatejši i najlepši mladoženec je čisti dečko.

To je pred Bogom tak. I ka pred Bogom vala, jedino tisto je pravo. Zato pa goreče zmolite to Zdravo Marijo i pristopite k sv. spovedi i prečiščavanji za čistost naše mladine v toj devetdnevni. Jako nas bo veselilo, če zvemo, keliko mladine se je odzvalo našoj prošnji. Javite se nam!

Marija lelije trga i je Jezušu dava, ki je na svojem srci v šopek zbira. Te lelije pomenijo čisto mladino. Spadaš ti tudi k njej? Odgovori pa Mariji! Ona ti pove več.

Potovanje na Japonsko v misijone.

(Dnevnik.)

ANTOLIN AVGUŠTIN, sal. misijonar.

13. december 1934.

Dolgo smo čakali v Rebaudengo na naš odhod v misijone in končno vendarle pričakali. Zjutraj smo se poslovili od čč. gg. predstojnikov, ki so nas tako lepo in gostoljubno sprejeli ter ravnali z nami kot pravimi brati. Napotili smo se v Oratorij, da bi še enkrat bili pri sv. maši v svetišču Marije Pomočnice in da bi se še enkrat pomolili pri našem sv. očetu don Bosku. Jutro je bilo megleno in deževno, toda vsi smo bili zelo veseli, saj se je približal čas, ko smo nastopili našo pot proti daljnemu Vzhodu.

Po maši sem šel v Crocetto, da bi obiskal tovariša Bernika in se poslovil od njega. Toda on je odšel po drugi poti v Oratorij in zato ga nisem našel. Vrnil sem se tudi jaz v Oratorij, kjer me je že pričakoval tovariš. Pozdravila sva se in pos-

lovila. Tako se Slovenci počasi ločimo in vsak gre na svojo stran, kjer bo pričakoval novih tovarišev iz domovine.

Opoldne smo kosili skupno z vrhovnimi gg. predstojniki. Pravitako smo bili z njimi skupno pri večerji, po kateri nam je naš vrhovni predstojnik č. g. Peter Riccaldone izpregovoril par besed za slovo: „...Spominjajte se vedno in povsod, da ste misijonarji don Boskove kanonizacije, don Boskove svetosti, ki jo morate ponesti s seboj in jo širiti na Kitajskem, Japonskem in v Sijamu. Za spomin, na vaš odhod v misijone in na don Boskovo kanonizacijo „vam bom dal majhen spominček, don Boskovo sličico, na kateri se nahajajo njegovi sv. ostanki. Na podobico sem napisal samo dve besedici v spomin in to vsem enako: Sancti estote (bodite sveti!) Očetova svetost naj se zrcali tudi v sinovih. Sedaj pa pokleknite in podelil vam bom blagoslov Marije Pomočnice, ki naj vas varuje na dolgem potovanju!“

Pokleknili smo in prejeli Materinski in očetovski blagoslov.

Po blagoslovu smo se poslovili od Oratorija ter se z cestno železnico odpeljali na postajo. Okrog 9 ure smo zapustili Turin s pesmijo na ustih, kajti, komaj se je vlak začel pomikati, smo zapeli: Don Bosko se vrača, Hvalite Marijo in razne druge pesmi.

Do Milana ni bilo opaziti na nobenem licu kakšen znak žalosti. Toda v Milanu na postaji so nekateri stariši čakali svoje sinove misijonarje, da bi se še enkrat od njih poslovili. Eden se skoraj ni mogel ločiti od svoje drage mamice in je bridko plakal še dolgo potem, ko smo se že odpeljali iz Milana. Tolažili smo ga, a vse ni nič pomagalo. Ko sem opazoval jokajočega tovariša, sem se spomnil tudi jaz svoje drage mamice, svojih dragih in tudi meni je postalo težko pri srcu. Spoznal sem, da ni majhna žrtev, zapustiti svoje drage.

14. december 1934.

Zjutraj ob 6^h smo prispeli v Benetke. Mesto izgleda kot bi izrastlo iz vode, kajti zgrajeno je na mnogih majhnih otokih. Tu ni onega hrumenja, nemirnega vrvenja in ropotanja avtomobilov kot po drugih mestih. Vozov, avtomobilov in cestnih železnic tu ni videti. Ves promet se vrši po prekopih s čolni, ladjami in parobrodi.

Najprej, ko smo prišli, smo odložili in shranili kovčke pri „Bosih Karmelitih“, ki imajo svoj samostan blizu kolodvora. Potem smo se napotili v naš zavod. Salezijanci imajo v Benetkah dva zavoda: enega za dijake, drugega za rokodelce obrtnike. Mi smo obiskali drugega. Tu smo bili pri sv. maši in nato smo si šli ogledovat mesto. A nismo imeli veliko sreče, kajti začelo je deževati in smo se morali vrniti v zavod. Vendar pa smo si ogledali najznameniteše stavbe kot so: cerkev sv. Marka in Doževa palača. Lahko bi si ogledali marsikaj, če nam ne bi

slabo vreme preprečilo načrte, kajti časa smo imeli dovolj, ker je naš parnik odpotoval šele zvečer.

Na parnik smo vstopili ob dveh popoldne. Parnik se imenuje „Conte Rosso“ (Rdeči grof) in je eden največjih prekomornikov Družbe „Tržaški Lloyd“. Skrbi za potniški prevoz na daljni Vzhod: Trst — Benetke — Brindizi — Port Said — Bombay — Kulumbo — Singapur — Hong Kong — Shanghai in nazaj. More nositi 18.500 ton, dolg je okrog 170 m, širok 28 m, srednja hitrost, ki jo ima, je 30–35 km na uro. Deli se na tri razrede. Drugi razred ima dva oddelka: navadni in ekonomični, v katerem se vozimo tudi mi. Vseh potnikov je bilo v Benetkah okrog 500 in parniških uslužbencev je 300.

Misijonarjev salezijancev nas je 32 in sicer: 18 Italijanov, 6 Nemcev, 3 Španci, 2 Francoza, 1 Polak, 1 Slovenec in 1 Litvanec. Na Kitajsko je namenjenih 16 misijonarjev, na Japonsko 8 in pravtoliko v Sijam. Razen nas salezijancev se nahajajo še na parniku: 1 jezuit, 1 dominikanec in 2 stigmatinca.

Malo pred šesto uro zvečer je parnik trikrat močno zatulil, kmalu potem drugič in tretjič. Ganil se je in misijonarji smo začeli potihoma peti na krovu; Zdrava Morska Zvezda, Hvalite Marijo, Po nemirnem morju plovemo, i. t. d. Koliko bolj smo se oddaljevali od obrežja, toliko glasnejša je postajala naša pesem. Vsi popotniki so se zbrali na krovu in pozdravljali zadnjikrat Benetke. Ko so začuli naše pesmi, so se začudili in začeli vpraševati: „Kdo so ti, ki pojejo? Kako to, da z veseljem zapuščajo svojo domovino?“ Toda, ko so zvedeli, da pojejo salezijanski, mladi misijonarji, se marsikdo več ni čudil, kajti vedel je, da tam, kjer se nahajajo salezijanci, mora biti vedno tudi pesem, veselje.

S pesmijo na ustih, z radostjo in veseljem v srcih, Kristusovim mirom v dušah smo se napotili na pot proti deželi naših sanj, hrepenenj in želja. Pot bo dolga, težka in nevarna. Toda Marija je z nami. Z Njenim imenom smo začeli in upamo, da bomo pod Njenim mogočnim varstvom tudi srečno končali. Zdrava Morska Zvezda!

Krasen je bil pogled na Benetke, ki so se topile v luči električnih svetilk ter svetilnikov in so se vedno bolj in bolj oddaljevale, dokler nam končno niso izginile izpred oči.

Pozvonilo je za večerjo. Zapustili smo krov in se podali v obednico. Po večerji smo se spet zbrali na krovu. Morje je bilo mirno, v daljavi, po otokih in obrežju, so se še videli nekateri svetilniki, nad nami pa je sevala svetlobleda luna obdana od množice zvezd. Zapeli smo. Naše veselje smo zaključili z večerno molitvijo, ki je bila bolj zbrana in goreča kot navadno. Kako iz srca je privrela vroča molitev: Pozdravljena Kraljica, Mati milosti, življenja, sladkosti in upanje naše, pozdravljena! Upanje naše . . .!

Po molitvi sem ostal še nekaj časa sam na krovu. Pogledal sem proti vzhodu. Moje misli so poletele v drago domovino

proti Ljubljani, Zagrebu, Beltincem in vasovale pri ljubljenih in nikdar pozabljenih, ki so že najbrž sladko spavali. V tihi samoti med globokim morjem in visokim nebom sem se še enkrat spomnil vseh in se potem podal k počitku v kabino, kjer so že trije tovariši spali, kajti v vsaki kabini se nahajamo štirje.

15. december 1934.

Vzbudilo me je močno šumenje in butanje valov ob ladjo. Pogledal sem na uro in videl, da je bil čas za vstajanje. Poslušal sem še nekaj časa čudno šumenje, ki ni hotelo prenehati. Vstal sem, se hitro oblekel in se napolil na krov. Drugi tovariši so še spali. Komaj pa sem stopil iz kabine, sem zapazil na koncu hodnika v kotu neko ženo, ki je trepetala od strahu kot šiba na vodi. Mislil sem, da ji je slabo, zato sem se ji približal. Počasi je dvignila glavo, me motrila nekoliko časa z velikimi, prestrašenimi očmi in me začela vpraševati: „Gospod, kaj je to? Ali slišite to šumenje in ropotanje? Mene je strah. Kaj? Vi se nič ne bojite.“ Odgovoril sem ji in jo potolažil, da naj se nič ne boji in pojde mirno spat, kajti ropotanje prihaja od strojev, šumenje se pa sliši zato, ker je mogoče zunaj kaka nevihta. Vseeno pa sem šel na krov, da bi se prepričal o čudnem pojavu. Toda kako sem se zmotil. Nebo je bilo pokrito s mnogobrojnimi zvezdami in o nevihti ni bilo niti sledu, le močan veter je pihal, ki je povzročal šumenje, dvigal majhne valove in gugal nalahko parnik. Seveda, spodaj v kabinah se je zdel ves pojav veliko strašnejši in nevarnejši. Saj smo se vzbudili prvokrat na morju.

Vrnil sem se v kabino. Tudi tovariši so že vstali. Toda mnogi so občutili vrtoglavico in da v želodcu ni vse v redu. Vladati je začela morska bolezen, ki ni prav prijetna niti za bolnika, niti za onega, ki se nahaja v bolnikovi bližini. Eden izmed tovarišev je tožil, da ga boli glava in da se mu vrti. Par minut nato je vzkliknil: „Jo že imam“ in žrtvoval je ribam dober zajutrek. Potem se je vlegel nazaj v posteljo in si šele popoldne malo opomogel, ko je veter ponehal. Tudi razni drugi tovariši so se počutili precej slabo.

Čez dan smo opazovali morje, naše Jadransko morje in iskali rib in suho zemljo, če bi se kje videla. Popoldan okrog štirih smo pripluli v Italijansko пристanišče, Brindisi. Ustavili smo se samo dve uri, zato si nismo mogli ogledati mesta in njegovih znamenitosti. Zgodila bi se nam tudi skoraj nesreča, ker smo se preveč približali mostu in bi skoraj trčili ob zid, toda krmilar je uprl ob zid krmilo in zato smo občutili samo precej močan pretresljaj. Ob vhodu v pristanišče smo prvič na našem, še kratkem potovanju po morju videli velike ribe, ki so bile dolge 1,5–2 m. Govorili so, da so bili delfini.

Žvečer smo se znova zbrali ob luninem svitu na prednjem delu ladje, prepevali in se zabavali z mnogimi nedolžnimi šalami, največ na račun onih, ki so občutili morsko bolezen. Dan smo končali, kakor vedno, s skupno večerno molitvijo pod milim nebom.

Dalje.

Pišemo si.

Dragi gospod Vrednik!

Lepo Vas pozdravljam i Vas prosim odpuščenje, zato ka sam se Vam ne že dugo zglaso. Zdaj Vam pošilam vganke. Zahvalim se Vam pa prav pristrčno za tisti članek v M. Ogračeki „Ne pij!“ Če se alkohola dečko vzdržuje, prepreči dosta hūdoga.

Dragi stric! Mi ščemo biti trezni i čisti Marijini dečki. Bodite nam zato zvesti vodnik i mi Vas bomo bogali. Ešče ednok Vas pozdravim i želem Vam, da bi nas mogli še dugo, dugo voditi.

ZVER ŠTEFAN, Martinišče, Murska Sobota.

Dragi Števek! Ki spozna, da je alkohol strup i se ga ogible, je rešo svojo dūšo i telo, oboje pa pogūbi, ki se pijači vda. — Stric.

Rešitev vganek.

Rešitev vganke 4. snopiča Marijikinoga Ogračeka se glasi:
To stoji: *Kraljevo znamenje, križ.*

Pravilno so rešili: *Zver Štefan*, Sobota, Martinišče; *Bojnec Martin*, Strehovci 62; *Horvat Katlica*, Gomilica 27; *Mertūk Marija*, Bratonci 56. Dva dečka dobita obečano čtenje po pošti, deklici pa vsaka pri svojem širiteli. Tam je iščita.

Nove vganke.

Marija, ml
zavetje s . . . ,
če v tvojoj bli
se rada

Dopunite to pesem. Ki vganke pravilno reši, dobi lepo knjigo za mesec junij, ka de ž nje lahko vsaki den čteo kaj lepoga od Srca Jezušovoga. Rešitev se mora poslati do 1. junija.

Pošta.

Litrop Štefan, Renkovci 82. Tvojih 10 Ogračekov sem poslao širiteli, Gjörköš Jožefi v Turnišče. Tū je išči.

Horvat Alojz, Plessis Treviso, Francija, 15, N. Ljubljana, prosi za verno opravlanje vüzemske spovedi za svojo družino, 100, obresti še za l. 1933 Din. 475.90, Kmečka hranilnica, Lendava, 100, N. Turnišče, 5, N. Beltinci, 5, Baša Katica, Beltinci, prosi za pravo pamet dece, 5, Baša Jožef, Beltinci, prosi za svetlost sv. Dúha 5, Baša Jožef, Beltinci, 5, Ftičar Kata, Hotiza, 5, Čurič Treza, Trnje, v zahvalo, ka stvar odala, 2 Din. — Dače smo plačali 317 Din. 50 p. — Smileni Jezuš naj vam s smilenjom plača smilenost! — Odbor.

CERKVENI GLASI.

Posvečenje. Na veliko soboto je v mariborskoj stolnici osem subdiakonov prejelo diakonat (drúgi višji sv. red). Med temi sta dva gospoda iz sobočke, štirje pa iz lendavske dekanije. Molimo za te letošnje novomešnike.

Papov zastopnik. Na jugoslovanskem eucharističnom kongresi, ki bo od 28. do 30. junija letos v Ljubljani, bo papov odposlanec kardinal dr. Avgust Hlond iz Polskoga.

Konec svetoga leta. Sveto leto, ki je bilo proglašeno na spomin 1900 letnice našega odrešenja, se je končalo na Belo nedelo. Veličasten konec je bio obdržani v Lurdi. Tú se je vršila posebna tridnevnic: tri dni i tri noči so se za mir sveta brez prestanka darüvale svete meše; vsako je opravo dúhovnik drúge narodnosti. Narodov je bilo 146 zastopanih, túdi slovenski. Svete meše so se začele dne 25. aprila ob 3 vüri popoldnevi, nato so pa bile neprestano 72 vüri. Vseh svetih meš je bilo 146, za slovenski narod je opravo sv. daritev vseučiliški profesor iz Ljubljane dr. Fabjan Janoš. Navzoči so bili túdi drúgi slovenski romarje, ki so se pelali ta z automobilom. — Za klúčna svetoletna slovesnost je bila v tistom časi túdi v „slovenskom Lurdi“, v Rajhenburgi.

Število vseh frančiškanov. Po celom sveti je 24.034 frančiškanov, ki majo več kak 2000 samostanov.

Za vojake. Po želi sv. oče je odločo vojaški katoličanski púšpek na Polskom, da se bodo vršile dúhovne vaje za vojake. Te nenavaden sklep je zbúdo vnogo zanimanja po vsoj Polskoj.

Spreobrnjenci. V poganskoj jugozapadnoj Indiji se je v katoličanskoj púšpekiji Quilon leta 1933. spreobrnilo 4372 poganov, leta 1934. pa 9617 poganov.

Pariški katoličanci za semenišče. V bogoslovnom semenišči pariške nadpúšpekije, štera ma okoli 2 miljona vernikov, je v tom leti 875 bogoslovcov. Včenje trpi šest let. Vnogo pariških bogoslovcov študira túdi v Rimi i indri. Za vzdržavanje toga velkoga semenišča država nikaj ne da. Zdržavlejo ga sami verniki i dúhovniki. V pariških faraj so lani nabrali za semenišče 1 milijon i 36 jezero frankov. Pariški katoličanci se zavedajo svoje dúžnosti i skrbijo za potrebne dúhovnike!

Protestanska razceplenost. Protestantaska vera ne je enotna, tak kak je katoličanska, nego se razcepi v vnogo ločin (sekt). Ka edna izmed teh ma za istino, tisto ma drúga za laž. V Hamburgi na Nemškom je bilo leta 1933. vsevküp 394 ver; od

teh jih 383 melo menje kak jezero pripadnikov. Tak je, če si sv. Pismo vsakši razlaga, kak si šče i ne priznava nezmotnoga vučitelstva svete matere Cerkvi!

Aeroplani v službi vere. V Kölni je kardinal Schulte blagoslovo dva nemškiva aeroplana, ki ta služila misijonskim potrebam. To je prvi slučaj, da so bila zračna prometna sredstva blagoslovljena za službo Cerkvi. Eden aeroplan ma ime „Sv. Peter“ i bo v Vatikani na pogled. Nato ga bodo nūcali v Afriki katoličanski misijonarje za prevoz betežnikov. Nemški katoličanci so se odločili, da poklonijo za misijone v Afriki 6 aeroplanov, 100 automobilov i 100 motornih čunov.

Priprava na smrt. V bolnici v belgijskom mesti Antwerpeni je ležao neozdravliv betežnik, star 57 let. Sestre so ga navčile moliti čislo. V nekaj dnevaj je tak zliubo to molitev, da se je odločo, da zmoli telko čisel, da pride na vsakši den njegovoga prvejšega življenja — po edno. Vsakši den je molo 20 čiseo. Tak je delao 3 leta i dovršo, ka je želo. Smrt, kak da bi na to čakala. Par dni nato ga je rešila neznosnoga trpljenja.

Boj proti veri. Ruski brezbožniki izdavlejo (organizacija, ki ma prek 5 milijonov članov) 10 novin i 23 časopisov v 24 jezikaj. Hvalijo se, da so razdelili 37 milijonov protiverskih letakov i na svetlo dali 600 knjig. Pa li nemrejo iztrgati vere iz src ruskoga ljudstva. — Veliko število katoličanskih duhovnikov žitomirske pūšpekije je bilo po dosluženoj kazni odpūščeno iz temnic. Tej nemajo nikaj, s kem bi se preživili i zato idejo od varaša do varaša kak siromacje.

Razno. V Ameriki je bilo odanih 30 metodičnih cerkev, a 400 jih pa naskori pride na boben. V velkoj krizi je šče okoli 20.000 metodističnih (protestantskih) cerkev, naime v finančnoj krizi.

Ne pozabite na ljubljanski eucharistični kongres! Vdeležite se ga, darujte kaj za eucharističnoga Jezusa, molite za uspeh. Presveto Srce Jezušovo, blagoslovi kongres! Sveti Paskal Bajlonski, prosi za nas! — Polovična vonina je dovoljena.

Pošta.

Zahvala. Vsem, ki so nam vūzemske pozdrave poslali, se toplo zahvalujemo. — Uredništvo i uprava Mar. lista.

Čebular J. Zagaj-Kostrivnica. Več svetih meš smo opravili v namen, da zadobita boživa služabnika Anton Martin Slomšek i Baraga Friderik čast oltara. Potrebno je, da vsi vno go molimo i se žrtvujemo v te namen. Bomo pa tudi pisali od oba svetiva moža po priliki.

Vsem. Ki ne misli obdržati Marijinoga Lista, ar je ž njim združen tudi Marijikin Ograček za mladino, komi se mili dati letno 4 Din. za rešitev mladine, naj nam vrne Marijin List.